

LBRIS

We know
books

*Povești culese,
de copii alese*

Baraolt, 2025

Legenda ciocârliei legendă populară	5
Legenda rândunicii legendă populară.....	9
Legenda cucului legendă populară.....	15
Legenda Mureșului și a Oltului legendă populară	18
De ce n-a scăpat lupul de purici poveste populară	21
Șoricelul de la țară și cel de la oraș de Esop	23
Broasca țestoasă cea fermecată de Petre Ispirescu	27
Neghiniță de Barbu Ștefănescu Delavrancea	34
Aleodor împărat de Petre Ispirescu	45
Amintiri din copilărie (<i>fragment</i>) de Ion Creangă	51
Prâslea-cel-Voinic și merele de aur de Petre Ispirescu.....	56
Bunica de Barbu Ștefănescu Delavrancea	66

Legenda ciocârliei

legendă populară

Demult, tare demult, era odată un împărat și o împărăteasă. Ei se bucurau de toate bunătățile de pe lume, numai copiii nu aveau. Și le era tare grea inima, că poate să fie omul cât de bogat, dacă n-are cine-i moșteni numele, degeaba mai trăiește pe lume, că averile-s trecătoare, dar numele cel bun rămâne. A încercat împărăteasa, fel și chip, să facă copii, dar nici c-a putut face.

Într-o zi împăratul și împărăteasa au făcut un praznic mare, că dacă n-ai copii, șezi cu țărâna în gură și nu-ți dă nimenea de pomană măcar o lingură de apă.

La petrecere s-a strâns multă lume și au venit o mulțime de femei cu copii mici în brațe. Și toate se bucurau și se uitau cu drag la îngerașii lor, numai împărăteasa stătea de-o parte și ofta, că ea nu știa dragostea de mamă și bucuria casei celui care are copii la masă. Și a întrebat și ea pe toată lumea, ce să facă să aibă și ea copii, că-i arde inima că nu-i și ea mamă.

Dorința ei s-a împlinit. Și a trântit împăratul o cumătrie de s-a bucurat împărăția. Și nu le era acum casa pustie și tăcută, ci numai veselie și voie bună, de socoteai dumneata că-i rai în acea casă, nu alta!

Creștea copila văzând cu ochii! Cât cresc de-ale noastre într-un an, ea creștea într-o zi. Era așa de mândră și frumoasă, de și Soarele stătea și se uita la ea, că vedeți, cât umblase el prin lume, așa minune nu mai văzuse. Da și fetei îi era drag Sfântul Soare, că oricât stătea pe-afară numai la El se uita. Și azi așa, mâine așa, numai ce s-a îndrăgostit copila de Soare. Și cum a crescut fata mare, numai ce-i trăsnește într-o zi în cap, că altul mai drag decât Soarele nu-i pe lume și ea a Soarelui vrea să fie și că vrea să plece la el acasă.

S-au străduit ei, împărăteasa și împăratul, să-i scoată nebuneala din cap, da' unde a fost chip? A început fata a se usca de pe picioare, de socoteai că se prăpădește. Numai într-un plâns o ducea și numai într-un văicărit și ziua și noaptea. Și văzând inima de părinți că li se prăpădește odorul, o învoi să pornească la casa Soarelui.

A mers fata, a mers drum lung, prin păduri, prin codri, peste văi, prin munți și peste munți și a ajuns la o apă mare. Din apă a ieșit o fată frumoasă care s-a îndrăgostit de ea. Fata aceea i-a făcut un pod mare peste apă și a trecut dincolo. Și iar a mers fata cale lungă și pe un câmp a dat peste o babă, care păștea niște găște. Baba întrebă

unde se duce și ea îi spune gândul. Babei, fiindu-i milă de frumusețea ei care se irosea pe drumuri, a fermecat-o și a suit-o în înaltul cerului, și, cât ai coace un ou, a ajuns înaintea curților Sfântului Soare.

Mama Sfântului Soare a ieșit înaintea fetei, mâniaoasă, și a întrebat-o, ce caută.

– Caut pe dragul meu, pe Sfântul Soare, că de multă vreme de dorul și dragul lui am pornit de acasă și mulțumesc că l-am găsit.

Mama Sfântului Soare s-a supărat și mai tare pe ea și, înainte de a o vedea feciorul ei, a blestemat-o să se prefacă într-o pasăre. Fata se prefăcu în ciocârlie. De atunci tot încearcă ea să ajungă la Soare, ca să-l găsească, dar nu mai ajunge la el.

Așa a rămas de atunci. Când ciocârlia pleacă de jos spre Soare, îi tare veselă, dar când o ajunge blestemul mamei Soarelui, pornește supărată pe pământ și, tăcută, se ascunde în niște tufe.

Illustrată de: Ardelean Patricia Daria, clasa a III-a B;

Gîrbuleț Amalia Timea, clasa a III-a B;

Profesor coordonator: Prof. înv. primar: Vlad Simona Cristina

Legenda rândunicii

legendă populară

Era odată un om bogat și avea el trei fete, da' băieți, ca să-i pască vitele, n-avea. Într-o zi s-a sfătuit el cu fetele ca să pască vitele cu rândul și așa a îmbrăcat-o pe cea mai mare în straie bărbătești și a trimis-o pe imaș cu cireada de vaci, cai, oi și de ce mai avea gospodarul.

Merge ea cât merge, și, când ajunge la un pod, vede că-i iese înaintea un urs fioros, care mormăie și se repede la ea în două labe. De spaimă i-a înghețat sângele. Ce să facă ea acum? Întoarce vitele și le mână, și tot le mână spre casă, tremurând ca varga. Tatăl ei, care s-a prefăcut în urs să vadă ce fire are fetica lui, o aștepta în poartă, și, văzând cum îi clănțăneau dinții de frică, o și întrebă:

– Da ce-ai pățit tu, copilică, de plângi că se scutură cămașa pe tine?

– Era să mă mănânce un urs și de acum poți să-mi dai aur și mărgăritare că nu-ți mai mân eu vitele la păscătoare.

A doua zi cu fata cea mijlocie se întâmplă aceeași poveste.

A venit, însă, și rândul celei mezine. Asta, când a ajuns la pod, n-a mai încercat să fugă. A strigat de pe cal:

– Părinte, părinte, nu mă scoate din minte! Părinte de nu mi-ai fi, cu sabia te-aș hăcu!

